

Lời giới thiệu:

Tác giả “Từ Anh” là cháu Bà Nguyệt - Người mà anh em chúng ta đã coi như “Bà Mẹ” gắn bó với mái trường gần như suốt cuộc đời của Bà. Trong bài viết, người đọc sẽ thấy những chàng trai TSQ ẩn hiện thập thoảng tại thị xã Vũng Tàu một thưở xa xưa qua những câu viết rất đơn sơ nhưng chân tình.. Như chính tác giả đã viết:

“Tôi lớn lên ở Vũng Tàu và gia đình tôi có nhiều gắn bó với Trường Thiếu Sinh Quân” - BBT/ĐS /NTD xin trân trọng giới thiệu đến người đọc bài viết sau đây của tác giả.

Dân Vũng Tàu thời xưa bây giờ trở lại thăm thành phố cứ cảm thấy thật bàng hoàng vì nhiều thay đổi quá. Chỉ có Núi Lớn và Núi Nhỏ là vẫn còn đó sừng sững như người làm chứng thầm lặng, không nói năng giải thích hoặc phân bua gì. Người trở về nếu muốn tìm lại các dấu tích hay những kỷ niệm của những thập niên 60 hay 70 khi Vũng Tàu còn là một thị xã bé nhỏ thì phải dựa vào trí nhớ càng ngày càng phai pha của mình. Những ai may mắn hơn còn giữ liên lạc với bạn bè đã cùng lớn lên với mình ở Vũng Tàu thì có thể trao đổi nhận xét về cảnh vật ở quanh phố, xem ai nhớ đúng nhớ sai. Nhưng kỳ họp bạn nào cũng thường kết thúc với một số người thờ dài sườn sượt kêu lên rằng : “Ôi ! thời hoa mộng đó nay còn đâu !!”

Tôi lớn lên ở Vũng Tàu và gia đình tôi có nhiều gắn bó với Trường Thiếu Sinh Quân (TSQ), nên mỗi khi nghĩ đến Vũng Tàu,

hình ảnh đầu tiên hiện ra là những ngôi nhà lớn đồ sộ quét vôi màu vàng thật hiên ngang nhưng lại rất huyền bí vì có hàng rào sắt bảo vệ chung quanh. Khi nói chuyện với các bạn gái cùng lớp học ở Trung Học Vũng Tàu (“THVT”), chúng tôi hay khúc khích cười với nhau: “Lạ thật, trường con trai mà lại kín cổng cao tường”, trong khi chúng tôi tha hồ vùng vẫy, đạp xe khắp phố, mỗi khi có giờ nghỉ thì chạy ra Bãi Trước đi men theo dòng nước biển sau khi cột hai vạt áo dài lại cho khỏi bị sóng biển đập lên ướt hết áo thì không thể quay lại lớp học được.

Khi tôi bắt đầu lớp Đệ Thất ở THVT năm 1961 thì Trường TSQ chưa có lớp Đệ Nhị hoặc Đệ Nhất (Tú Tài I và 2) nên sáng nào khi tôi đạp xe trên đường đến trường cũng bị ép lê và qua mặt bởi một xe camion chở một số các TSQ lớn đi học nhờ ở THVT. Giờ ra chơi tôi lồm bồm nghe được các anh chị lớp trên (THVT là co-ed) kể là có TSQ vào lớp, không khí khác hẳn đi. Cho đến bây giờ khi nghĩ lại, tôi vẫn không biết các anh chị ấy “than phiền” hay “hoan hô” sự có mặt đặc biệt đó. Nếu tôi nhớ không lầm thì bắt đầu năm 1963, Trường TSQ có đủ học sinh và giáo sư để mở chương trình Đệ Nhị Cấp và không phải đi học nhờ ở trường của tôi nữa.

Một trường quân đội và lại toàn học sinh con trai như TSQ thì chắc ít nghe chuyện tô điểm thêu dệt như trường có học trò con gái lại đang tuổi mới lớn như trường của tôi. Khoảng năm tôi học lớp đệ Tứ, tức năm 1965, thì tôi nghe các bạn xì xào là một nữ Giáo Sư dạy lớp Nữ Công (dạy nữ sinh may thêu) vừa lập gia đình với một anh Cựu TSQ đã đi học nhờ ở THVT khi trước. Anh này đã ra trường, theo học lớp Sĩ Quan rồi trở về làm đám cưới. Tôi không biết chuyện này đúng hay sai nhưng khoảng hai năm sau các bạn tôi lại kể cho tôi là Giáo Sư Nữ Công đó đã trở thành quả phụ vì người chồng của Cô đã tử trận. Gần 50 năm đã trôi qua nhưng tôi còn nhớ cảm giác khi nghe tin đó. Thứ nhất, tôi cảm thấy rất ân hận vì từ trước đến giờ tôi vẫn không thích Giáo Sư đó chỉ vì... tài kim chỉ của tôi quá vụng; mỗi khi đến giờ “Nữ Công” là bị Cô mắng và chê những mẫu thêu của tôi!! Thứ hai, tôi chỉ 15 tuổi nhưng thấy bàng hoàng ngỡ ngàng vì sao cuộc hôn nhân lại có thể ngắn ngủi đến thế. Sau khi thành quả phụ, Cô nghĩ dạy, không biết

Cô đi đâu. Nhưng từ đó trở đi, bạn bè cùng lớp của tôi, thỉnh thoảng có người nghỉ học vài ngày vì gia đình hoặc anh ruột hay anh rể hay chú bác tử trận. Mỗi khi tôi ra chợ hay đi phố cũng thấy một số phụ nữ còn trẻ mà đã buộc khăn tang trắng trên mái tóc còn đen tuyền.

Không biết TSQ thì sao, còn trường của tôi, giờ ra chơi lớp nào thường chơi lớp đó. Mặc áo dài trắng thướt tha, chúng tôi đã qua tuổi chơi chuyện hoặc nhây lò cò, việc giải trí của nhóm bạn gái cùng lớp của tôi là nói chuyện. Chuyện mơ mộng, chuyện tiểu thuyết, chuyện ăn quà, chuyện bị mẹ mắng, chuyện Thầy Cô, chuyện các anh chị lớp trên mình, chuyện các em lớp dưới mình. Tôi và một cô bạn thân nhất đặc biệt để ý đến một chị học trên lớp chúng tôi hai lớp ; chị này rất đẹp, mắt to, da trắng, tóc bồng bênh chứ không rũ rượi thiếu chải chuốt như chúng tôi. Điểm lạ nhất là chị này chỉ đứng một mình riêng biệt trong giờ ra chơi, không trò chuyện với bạn gái bạn trai nào cả. TT và tôi thấy chị đẹp như Đức Mẹ, nên chúng tôi gọi chị là người “có vẻ đẹp thánh thiện và cứu rỗi”, một câu mà chúng tôi nghe lỏm và bắt chước từ một bài viết nào đó. TT và tôi còn bàn là mình cũng có thể gọi chị là “Hòn Vọng Phu” vì chị đứng trầm ngâm như một tượng đá. Sau năm đệ Tứ, gia đình Ông Bà Cự của TT dọn về Sài Gòn nên bạn tôi chuyển về trường Gia Long. Không có TT để tâm sự và tuổi trẻ hay quên nên tôi không còn để ý đến “người đẹp Đức Mẹ” nữa. Một hôm tôi đến trường thì mọi người trong lớp xôn xao kể chuyện là một chị lớp trên đi thăm người yêu trong quân đội ngoài vùng hỏa tuyến đứng lúc đơn vị của Anh bị tấn công và chị bị trúng đạn tử thương. Không biết sao tôi giật mình nhìn lại chỗ cột đá mà người đẹp chúng tôi thường chiêm ngưỡng vẫn đứng như “Hòn Vọng Phu”. Cột đá vẫn sừng sững đứng đó nhưng có vẻ chơ vơ vì không có ai bên lên tựa vào. Tôi không biết tên chị nên không biết hỏi ai để xác định, nhưng vài hôm sau thì bạn cùng lớp với tôi cho biết là chị “hoa khôi” đó là

người bị chết; thấy tôi thù người ra vì sững sờ, bạn nói một câu như lời an ủi: “ Vì chị là hồng nhan nên vẫn sống”. Vì tôi không quen chị và chưa bao giờ trao đổi một câu nói với chị, sự trống vắng và mất mát mà tôi cảm thấy khi đó rất trừu tượng, nhưng tôi nói thầm với chính mình: - không phải chị là hồng nhan đa truân; chị là một nạn nhân của chiến tranh ở nước mình.

Sau đó năm năm, vào năm 1971, thì nỗi mất mát và đau khổ trở thành sự thật khốc liệt và da diết cho tôi. Người anh ruột của tôi, một Cựu TSQ gia nhập quân chủng không quân, đã bị phục kích gần Long Thành lúc lái xe Jeep với một anh bạn không

quân trên đường trở về căn cứ sau khi về thăm gia đình ở Vũng Tàu. Khi đó tôi đi học xa nên gia đình đâu không báo tin cho tôi biết, tôi nghiệp tôi một thân một mình xa quê hương, xa gia đình không có ai để trấn an. Khi tôi về nước thì mộ của anh tôi đã được xây kỹ lưỡng, niềm an ủi duy nhất khi tôi đến viếng mộ là thấy rằng mộ của anh tôi và người bạn chí thân đã nằm song song cạnh nhau. Tôi tự nhủ là anh tôi đỡ bị cô độc khi có người bạn “sống chết gần nhau” như thế. Tôi xoa tay lên mộ bia đá của anh và nói rằng: “Anh yên nghỉ nhé”. Nhưng nghiệp nước của mình còn lao đao lắm, người đã mất vẫn không được để yên, sau năm 1975 tôi bỏ nước ra đi một lần nữa thì họ hàng ở nhà cho biết rằng chế độ mới đã giải tỏa nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi. Thế là ông bác tôi, già lắm rồi, mà lại phải bôn ba đi di tản và bốc hài cốt của Anh về để ở chùa. Cách đây vài năm chị tôi về nước và đem hài cốt của Anh cùng với của Mẹ tôi về thả ở sông ngay bên làng quê ngoại, làng Hòa Xá của chúng tôi. Đó cũng là nơi Anh tôi ra đời, vì năm 1947 mẹ tôi phải tản cư từ Hà Nội về quê để tránh cuộc chiến giữa Cộng Sản và Quốc Gia ngay tại thủ đô Hà Nội.

Anh tôi là con trai duy nhất và mất đi trước khi lập gia đình, nên bà chị và tôi mỗi khi nhớ lại chuyện xưa lại thì thầm với

nhau, giá mà anh ấy lấy chị Hiền, cô bạn gái của anh tôi và cũng là em gái của một người bạn Cựu TSQ của anh, thì gia đình mình biết đâu đã có người “nối dõi tông đường”. Tôi có cố gắng tìm gặp lại chị Hiền khi còn ở Saigon, mời chị đến nhà mỗi khi giỗ Tết. Chị ấy đẹp nhưng có cặp mắt buồn não nuột. Sau năm 1975 tôi mất hẳn liên lạc không biết chị có vượt biên được không hay kẹt lại vì gia đình chị rất đông em. Cách đây độ mười năm, ông anh họ tôi sinh sống ở Los Angeles, gọi điện thoại kể rằng anh đi khu Việt Nam tình cờ gặp lại chị Hiền. Chị ấy lập gia đình và theo chồng sang Mỹ theo diện HO. Gặp lại anh họ tôi, chị Hiền mừng rỡ nhưng ngượng ngập vì chị gia đi rất nhiều, có lẽ vì hoàn cảnh vất vả. Anh họ tôi bảo: người với cặp mắt đó làm sao mà không khổ. Anh tôi muốn xin địa chỉ để bà chị và tôi liên lạc hỏi thăm, nhưng chị Hiền từ chối khéo. Anh tôi đoán rằng ông chồng của chị là người muốn vợ mình từ bỏ dĩ vãng một cách tuyệt đối. Nghe anh kể lại, tôi thương chị Hiền đã lập gia đình với một người ít sâu sắc vì ông ta có vẻ không biết rằng ông không làm sao kiểm soát được thâm tâm và quả tim của vợ mình. Nghĩ như thế, tôi nhớ lại mộ bia của một anh phi công gần mộ của Anh tôi. Khắc vào bia đá là một câu viết: “Con vẫn sống mãi trong lòng Ba Mẹ và các em”. Anh tôi cũng thế, làm sao gia đình tôi, bạn bè của Anh và biết đâu cả chị Hiền nữa có thể quên Anh được. Bài hát của Trịnh Công Sơn thật da diết về điểm này : ...

“Bạn bè còn đó anh biết không anh, người tình còn đây anh nhớ không anh”

“Vườn cỏ còn xanh, mặt trời còn lên khi bóng anh như cánh chim chìm xuống”

“Vòm trời nào đó anh đã bay qua, chỉ còn lại đây những sáng bao la....”

Một hôm, tình cờ liên lạc được với một anh CTSQ vẫn còn nhớ đến Mẹ tôi. Anh kể chuyện vẫn nhớ cây hoa Tường Vi trồng ở Trường TSQ gần chỗ Mẹ tôi làm việc. Anh hỏi có phải tôi đã trồng không? Sự thật mà nói thì hơn năm mươi năm đã qua, trí óc tôi không nhớ được những điểm tinh vi như

thế này. Nhưng tôi nói với anh màu hoa mà tôi vẫn nhớ khi nhớ lại Vũng Tàu là màu hoa giấy nở khắp nơi ở Vũng Tàu. Mỗi khi đến nhà thăm bạn ở Rạch Dừa hoặc ở Xóm Vườn, khi đưa tôi ra cửa, các bạn tôi hay vúi lấy cành hoa giấy ngay trước cửa như một cách níu kéo tôi ở lại. Tôi lững thững dắt xe ra về, nhìn lại bạn mình vừa vẫy tay vừa vin vào nhánh hoa, tôi có cảm tưởng cành hoa Giấy thấm hồng như đậu vào trên mái tóc của bạn tôi cũng đang đang tuổi má hồng. Như thế thì xin đặt những cảm nghĩ chân thật nhưng vu vơ hôm nay về Vũng Tàu ngày xưa dưới tựa đề: - “Đĩ Vãng Hai Màu Hoa” -

Tháng 11 năm 2016
Từ Anh

Gặp Em Chiều Muộn

Ngượng lòng
ngôn ngữ đồ nghiêng
Gặp Em chiều muộn
Cõi phiên lên cao.
Đêm qua tỉnh giấc chiêm bao
Em từ sơ ngộ ra chào cố nhân
Bỗng dung lòng chợt phân vân
Đem ta vào cõi phù trần cho nhau
Tuổi xuân đi mãi về đâu
Cuộc tình cũng đủ
nhuộm màu tơ vương.

Lãng Tử

